

Chương 6

Chương Bếp

Suốt cả một buổi tối, Tô Thanh ngủ rất bất an. Ngày thứ hai, trời vừa mờ sáng đã bị tiếng gà gáy bên ngoài đánh thức.

Nàng trở mình chuẩn bị tiếp tục ngủ, ai ngờ gà trống hét lần này tới lần khác càng kêu càng cao hứng, liên tiếp lại rất có quy luật. Tô Thanh mặt mũi tối sầm liền cầm cây chổi lao ra ngoài xua đuổi, kết quả là con gà này rất bướng bỉnh, vừa chạy vừa gáy đều võ dương oai với nàng, mào gà trên đầu đung đưa như đang cười run rẩy cả người, lớn lối, trào phúng đến cực điểm. Bên trong Nhiếp Chính Vương phủ, thế nhưng ngay cả con gà cũng bắt nạt nàng? Quả thực không thể chịu được nữa!

Tô Thanh thở hồng hộc ngừng lại, nhìn bóng người xa xa nối liền không dứt, đang vận chuyển nguyên liệu nấu ăn đến phòng bếp, liếc mắt nhìn con gà trống vui vẻ bên cạnh mình, lạnh lùng giương khoé miệng. Nhảy đi, nhảy đi, đợi lát nữa nằm trên thớt gỗ còn không phải là một con gà chết? Đến lúc đó kêu phá cỗ hòng cũng không ai đến cứu người!

Nghĩ đến đây tâm tình rất tốt, nàng kéo chổi qua, nhìn đống nguyên liệu nấu ăn một vòng, nhặt quả cà chua cho vào miệng cắn một cái, vồ vồ vai nam tử đang thu thập giỏ đồ ăn, hỏi: "Vị tiểu ca này, các người là nhà nào đưa nguyên liệu nấu ăn tới? Nhìn qua hết sức tươi mới!".

Nam tử bị hỏi thăm ngẩng đầu lên, thấy nàng một thân quần áo vải thô đơn giản, nhưng dung mạo lại nỡ nà, con mắt không khỏi chớp liên tục, gấp rút đáp: "Chúng ta là tiểu nhị Ngọc Cống lâu, nguyên liệu nấu ăn đều là trong lâu vận chuyển đến, tuyệt đối tươi mới nhất kinh thành". Hắn nhìn không được nhìn Tô Thanh vài lần, hỏi: "Vị cô nương này là? Trước kia chưa từng thấy qua người".

"Ta là nữ đầu bếp mới". Tô Thanh gặm hai ba miếng đã hết trái cà chua, thuận theo lời hắn nói: "Vị tiểu ca này thứ cho ta nói thẳng, nguyên liệu của các người tuy mới mẻ nhưng phẩm loại quá đơn giản. Ta mới đến không hiểu quy cũ, không biết dựa theo quy cũ, nếu có nhu cầu cần nguyên liệu đặc thù thì xử lý thế nào?"

Tiểu nhị cười đáp: “Việc này đơn giản, không nói cái khác, nguyên liệu nấu ăn của Ngọc Cống lâu chúng ta đảm bảo nhiều nhất kinh thành. Chỉ cần vương phủ yêu cầu đều có thể cùng chúng ta đến lâu tùy ý chọn lựa.”

Đây không phải là cơ hội ra ngoài tìm A Mạc sao? Tô Thanh nghe vậy, cười đến nheo hai mắt: “Nghe tiểu ca nói chuyện thực là vạn phần hưởng thụ. Sau này có chỗ nào không hiểu, còn cần tiểu ca chiếu cố một hai”.

Tiểu nhị bị nàng cười như thế, trên mặt lập tức như bị phỏng, cuối đầu ngượng ngùng gãi ót: “Cô nương khách khí”.

Có thể tìm được cơ hội xuất phủ, không thể nghi ngờ chính là chuyện tốt, Tô Thanh lại móc một quả cà chua dựa vào tàng cây gặm gặm, trong lòng bắt đầu cân nhắc. Lúc trước cùng Tô Mạc ước định nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này nàng nhất định tìm cơ hội ra ngoài gặp hắn một lần nếu không tên tiểu tử này sợ sẽ nghĩ mọi biện pháp hỗn vào trong vương phủ.

Đang nghĩ ngợi, xa xa thấy một bóng dáng lưng gù đi tới.

Đàm cô một thân phụ nhân áo vải thô đuôi ngắn, hoàn toàn không có hơi thở quý dị như đêm trước. Song đôi tròng mắt trắng kia chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, liếc mắt liền đi thẳng qua người nàng. Những tiểu nhị kia thấy bà ta đi đến đều vô thức thẳng lưng, thần sắc kính sợ, dẫn bà ta đi kiểm kê nguyên liệu một vòng, cuối cùng lấy sổ sách ra cho bà ta kí, sau đó về mặt mới như trút được gánh nặng.

Hết sức hiển nhiên, Đàm cô này ở trong phủ cũng coi như là nhân vật số 1.

“Tiểu nữ oa tử, người lại đây”.

Nghe tiếng gọi, Tô Thanh chạy tới, về mặt chân chó đáp: “Đàm cô có chuyện gì?”.

Đàm cô chỉ phòng bếp: “Trưa nay người tới chưởng bếp, dùng những nguyên liệu này nấu hai bữa ăn ngày hôm nay. Nấu gì đều do người quyết định, tay chân nhanh nhẹn chút, nếu để qua giờ ăn mà chưa xong sẽ bị ăn hèo”.

Tô Thanh thuận theo phương hướng bà ta chỉ nhìn qua, cảm thấy một mảnh tối om om, phòng bếp vốn trống trải, hiện giờ được các giỏ nguyên liệu chất đầy, sắc mặt lập tức trầm xuống. Nhiều như vậy toàn bộ nấu hết? Trong vương phủ này nuôi đều là lợn sao!

Nhưng không đợi nàng oán hận, Đàm cô xoay người chậm rãi đi xa, ung dung nói lại lời lúc trước: “Sẽ bị ăn hèo”.

Một trận gió hiu quạnh thổi qua, Tô Thanh thở dài xoay người vào phòng bếp. Trước kia, một thân tài năng nấu nướng của nàng cho tới nay đều lấy thuận phục dạ dày nam nhân làm chuẩn mực, mỗi một món ăn làm ra đều tỉ mỉ hoàn hảo, chưa

từng trải qua tình huống nấu rất nhiều đồ ăn thế này. Cho nên, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống làm không nhanh được, gấp đến mức mồ hôi đầm đìa. Thẳng đến buổi trưa bọn nha hoàn đến lấy đồ ăn, nàng đã mệt mỏi nằm trước bếp lò.

Tô Thanh sức cùng lực kiệt nhìn thức ăn trên bàn từng món một được mang đi, cuối cùng mới triệt để thở phào nhẹ nhõm. Thịt gà nàng giấu không biết đã bị mang đi đâu, chỉ có thể dùng chút canh thịt thừa cạn lấp bụng, sau đó trở về phòng, tắm rửa thay y phục một phen. Đang chuẩn bị duỗi tay chân ra tứ phía nằm trên giường đánh một giấc mộng đẹp, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ.

Nói là gõ cửa kì thật, xuyên qua khe cửa có thể thấy rõ tình huống bên trong bên ngoài. Tô Thanh vừa ngẩng đầu liếc thấy một thị nữ đứng đó, không dám thất lễ vội vàng chạy ra mở cửa: “Vị tỷ tử này có việc gì vậy?”.

Thị nữ trả lời: “Ngươi chính là Thục cô nương? Vương gia cho truyền ngươi đi Cầm Tâm viện”.

Vừa nghe hai chữ “Vương gia” tất cả mệt mỏi của Tô Thanh lập tức tiêu tán hơn phân nửa. Hiện tại đang là giờ ăn trưa, Cố Uyên đột nhiên tìm nàng không phải là đồ ăn nàng làm xảy ra vấn đề gì chứ? Thẳng một đường, trong lòng Tô Thanh thấp thỏm một phen. Càng đi đến gần, nhìn cảnh trí có chút quen mắt, nàng mới thoáng kịp phản ứng, đây chẳng phải là chỗ ở của Bộ Tiện Âm sao?

Đến gần vài bước, xa xa truyền đến tiếng đàn.

Tô Thanh tập trung lắng nghe, tiếng đàn thanh lệ mang vài phần thoát tục, đáng tiếc, dẫn thêm vài phần khói lửa cao xa, phảng phất thủy chung cách một tầng sa mỏng, vô pháp xuyên vào lòng người. Trong chốc lát liền nhìn thấy bóng người, trước tiên là Bạch Chỉ ngồi ở giữa gáy đàn, áo bào đuôi rộng theo gió bay bay, giơ tay nhắc chân đều tri thức tao nhã, khuôn mặt hơi trắng như bệnh, vẻ mặt và tiếng đàn hoà hợp vào nhau. Bên trái ngồi một người, khẽ nghiêng đầu phẩm rượu ngon. Ánh mắt hần rơi trên bóng dáng đang gảy đàn kia, đầu ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng gõ theo nhịp, dương quang ánh lên đuôi lông mày cùng gương mặt, phủ một tầng sáng vàng nhu hoà.

Không gian yên tĩnh, Tô Thanh nhất thời hoảng thần, vô thức bước chậm lại. Sau lưng đột nhiên có ngón tay đặt lên vai nàng, quay đầu lại, thấy Bộ Tiện Âm đang mỉm cười nhìn mình: “Hôm nay mới biết, tài nấu nướng của Thục cô nương cũng tốt như thế”. Tô Thanh nghe vậy chột nghẹn, đang muốn uyển chuyển khách sáo vài câu, lại nghe hần cười dài: “Chỉ là kỹ thuật xào rau của cô nương quá tàn nhẫn, thật không biết món ăn kia tên là “Huyết nhục mơ hồ” hay là “Bầm thây vạn đoạn” vậy?”.

Một tiếng cười của hần đi qua, Tô Thanh sững sờ ngay tại chỗ.

Tiếng đàn cũng dừng lại, ánh mắt Bạch Chi từ xa xa nhìn lại cực giống như gió rét lướt qua.

Bộ Tiện Âm đứng cạnh Cố Uyên, cười không nói gì.

Tô Thanh cúi đầu, ánh mắt xẹt qua đĩa đồ ăn xương thịt khó phân biệt bị cháy trên bàn, yên lặng vùi đầu thấp hơn. Bảo sao lúc này tìm không thấy, ai ngờ con gà chết không tử tế đó lại bị đưa đến đây. Nàng đơn thuần là vì báo thù con gà trống quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, cố ý khiến nó chết không toàn thân để rửa mối hận trong lòng, ai biết, con gà này chết cũng không tha cho nàng.

“Nếu như đầu bếp chỉ băm thịt mạnh hơn người khác thì để Liễu Dật đến làm là được rồi. Ít nhất, hấn băm thịt nát bên trong cũng không đến mức có xương cốt”. Cố Uyên hạ ly rượu trong tay, dùng chiếc đũa chọc chọc vào đĩa thịt: “Chỉ là không biết Thục cô nướng lúc băm thịt thuận buồm xuôi gió, lúc hạ dao đang nghĩ tới ai?”.

Người quyền cao chức trọng nói chung thích nghi thần nghi quỷ, vì vậy khi nói chuyện đều tinh thoả chứa hàm ý tìm tòi nghiên cứu, khó tránh khỏi khiến người ta phải trả lời thận trọng từng câu.

Câu hỏi giống như tùy ý nhưng Tô Thanh lại không khỏi rụt cổ, sắc mặt chân thành tha thiết, đáp: “Hồi Vương gia. Gà. Nô tỳ từ đầu tới cuối chỉ nghĩ đến con gà kia”.

Bộ Tiện Âm cười khế: “Ngược lại không nghĩ tới, chỉ qua một đêm, Thục cô nướng lại cùng một con gà sau phủ nảy sinh tình cảm.”

“...”, Tô Thanh yên lặng không muốn tiếp tục cái đề tài về “gà” quý dị này, ho nhẹ một tiếng: “Kì thật tài nấu nướng của nô tỳ rất khá, trừ món thịt hầm cách thủy này, không lẽ Vương gia không cảm thấy các món ăn khác đều mỹ vị ngon miệng, hương sắc đầy đủ sao?”.

Một trận gió thổi qua, mang theo mùi rượu thịt nhàn nhạt.

Cố Uyên nhìn nàng như nhìn kẻ ngu ngốc: “So với ngự trù trong cung như thế nào?”.

Thiếu chút nữa quên mất thân phận vị này. Tô Thanh nhất thời bị ghen nhưng vẫn mặt dày phản bác: “Vương gia quen ăn sơn hào hải vị, chắc hẳn cũng đã sớm chán ghét, không chừng món ăn gia đình nô tì làm lại hợp khẩu vị”.

“Nếu lại có thêm món ăn gia đình giống thế này một lần nữa, bản vương đảm bảo, trên bàn cơm hôm đó bày xương cốt người”, Cố Uyên nhẹ nhàng gõ cái mâm, lạnh bạc cong khoé môi. Mắt nhìn Tô Thanh không lên tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, ném lại một câu: “Cơm tối nay làm cho tốt, trực tiếp đưa đến phòng bản vương”.

Tô Thanh nhìn bóng dáng thon dài lạnh lùng kia dần dần rời đi, lẳng lặng cân nhắc ý tứ trong lời nói của hắn.

Bộ Tiệp Âm đem thịt gà cháy đặt vào tay nàng, cười nói: “Nếu hôm nay không phải Vương gia ở lại trong viện ta dùng bữa, còn không biết Vương gia chán ghét thứ đồ ăn này, hiện tại thế nhưng thật muốn đổi khẩu vị. Vương gia từ trước đến nay ăn uống không tốt, cũng nhờ phúc khí cô nương, buổi trưa ngược lại không dùng đồ ăn ngon”.

Tô Thanh cuối cùng cũng lí giải được hàm nghĩa trong câu nói kia, thần sắc thay đổi mấy lần, cưỡng chế đè xuống lời thô tục đã vọt lên đến miệng. Nếu cảm thấy đồ ăn làm khó ăn thì cứ việc nói thẳng, có cần thiết phải mang con gà chết kì quái kia ra nhạo báng nàng nửa ngày không? Sắc mặt nàng không đổi, ngẩng đầu nhìn Bộ Tiệp Âm, không hề có thành ý nói: “Vậy còn phải thật tạ ơn Bộ công tử đã cầu Vương gia đến viện dùng bữa”.

Bộ Tiệp Âm cười nhạt: “Tối hôm qua Vương gia trùng hợp ngủ lại Cầm Tâm viện, đây là phúc phận của chính Thục cô nương”.

“Ngủ lại?”, khoé miệng Tô Thanh khẽ kéo. Cô nam quả phụ nam, quả thực khó có thể khiến người ta không mơ tưởng viễn vông. Không đúng, trong viện này còn một Bạch Chi! Tối hôm qua chẳng lẽ... Nhìn gương mặt giống Tô Mạc như đúc này, nàng đích xác cảm thấy trong đầu không ngừng tuôn ra những hình ảnh không thể tiếp nhận.

“Choang” một tiếng, cái ly rơi trên mặt đất vỡ thành ngàn vạn mảnh, cắt đứt phán đoán của nàng.

Bạch Chi sắc mặt khó nhìn nhìn Bộ Tiệp Âm, giọng trầm thấp: “Đã nói bao nhiêu lần, không được nhắc tới mấy chuyện để người khác hiểu lầm!”.

Bộ Tiệp Âm cười khẽ, cũng không để ý tới Bạch Chi phản đối, kéo tay hắn đi vào nhà: “Được rồi, đừng làm rộn, ăn trưa rồi còn uống thuốc, để trễ giờ không tốt”. Trước khi đi tới cửa, quay đầu nhìn một cái, khoát tay áo: “Thục cô nương, thứ cho không tiễn xa được”. Sau đó Tô Thanh trơ mắt nhìn Bạch Chi giãy dụa không có hiệu quả, bị cưỡng chế kéo vào trong nhà.

Nàng không khỏi ngửa đầu nhìn sắc trời thật tốt, có chút đau đầu: “Quả nhiên không giống như hiểu lầm...”.

Chương 7

Bạn Cố Tri

Tô Thanh đang trên đường trở về, xa xa nhìn thấy Đàm cô chống quai trượng ở trong sân phơi nắng, nhin không được đi tới chào hỏi. Đàm cô mắt cũng không thèm mở, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, hiển nhiên không có nhiều phản ứng. Tô Thanh ngán ngẩm, nhin không được mở miệng thăm dò: “Đàm cô, ngài ở trong phủ lâu như vậy, có biết khẩu vị của Vương gia không?”.

“Người nấu đồ ăn cho Vương gia?”. Đàm cô lúc này mới đưa mắt lên nhìn, thấy nàng gật đầu liên tục, gương mặt đầy nếp nhăn khẽ nhéo một cái, hai mắt lại nhắm nghiền, giọng lười biếng: “Muốn biết Vương gia thích khẩu vị gì, nên nhìn tâm tình của hắn mà định ra”.

Tô Thanh: “...”

Tốt lắm, vẫn nên tự mình trở về từ từ suy nghĩ.

Tô Thanh quay người trở về phòng bếp, khi chiều muộn mới từ trong đồng củi chui ra, tranh thủ lúc rảnh rỗi đi đổi y phục. Trời chiều dần dần buông, bọn nha hoàn lục tục đến phòng bếp lấy đồ ăn cho 9 viện sau phủ, nàng làm vài món đơn giản, cũng đem bữa tối nấu cho Cố Uyên đưa đi.

Qua mấy ngày suy tính, Tô Thanh từ bỏ ý định dùng dung mạo mê hoặc Cố Uyên. Hết sức hiển nhiên, nam nhân này đối với tướng mạo của nữ nhân không một chút hứng thú, thậm chí, đối với nữ nhân cũng không có hứng thú nghiên cứu thêm tí nào, điều đáng mừng duy nhất là hắn có chút tưởng niệm tay nghề của nàng. So với ý muốn chứng thực giá trị nhan sắc mà nàng từ trước tới nay tự cao, chi bằng trêu chọc dạ dày hắn, nên biết, bắt được dạ dày nam nhân là có thể đại thắng bắt được trái tim hắn. Bởi vậy, bữa tối hôm nay nàng làm cho Cố Uyên là chế biến độc nhất, có thể nói là hạ đủ công phu.

Tô Thanh đi tới cửa, đúng lúc bắt gặp hai người trong phòng đi ra.

Lận Ảnh thấy nàng, mặt mũi lạnh lùng hừ một tiếng, lộ ra thần sắc chẳng thèm ngó tới như lần trước. Quý Loan bên cạnh, sắc mặt vốn cũng không thể nào đẹp mắt, nhưng sau khi chóp mũi hít hít vài hơi, đột nhiên tiến tới hộp cơm nàng cầm bên người hít hà: “Nữ nhân, bên trong đựng cái gì, ngửi thấy vẫn còn rất thơm”.

Tô Thanh biết rõ tên tiểu tử xấu xa này không dễ chọc, vì vậy không thể không đưa hộp cơm ra bảo hộ sau lưng, đáp: “Đây là bữa tối cho Vương gia”.

Quý Loan ngẩng đầu nhìn Tô Thanh: “Nghe nói người tới sau phủ làm đầu bếp? Vậy thức ăn trưa nay trong phủ tiểu gia cũng là người làm?”.

Tô Thanh cảnh giác gật đầu.

Đôi mắt Quý Loan sáng lên, còn muốn nói gì đó, Lận Ảnh đã bình tĩnh véo lấy khuôn mặt hắn đi ra ngoài, ngữ điệu hiển nhiên không vui: “Trừ ăn ra còn biết cái gì, cút về làm chính sự!”.

Quý Loan muốn phản kháng, lại bị Lận Ảnh trở tay một phen chế trụ, như một con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt bị xách ra ngoài. Một thân khí lực giống như toàn bộ bị bỏ đi, ở trước mặt Lận Ảnh không thể chống đỡ. Đi một đoạn xa, nhìn không được rống lên: “Lận Ảnh, người mau buông tay cho tiểu gia! Có tin ngày nào đó ta huỷ phòng người không!”.

Lận Ảnh lạnh lùng cười: “Nếu người dám huỷ phòng ta, ta liền huỷ toàn bộ xương cốt người và Yên Phù Sinh mang cho chó ăn”.

Cũng không biết có phải thực sự sợ rồi hay không, Quý Loan thế nhưng thực không lên tiếng nữa. Không thể không nói, vô quyết dầy có móng tay nhọn.

Tô Thanh tràn đầy hứng thú xem bọn họ đi xa, thoáng tỉnh lặng tâm thần, nhẹ gõ cửa: “Vương gia, bữa tối đến”. Nghe Cố Uyên đáp rõ “ Vào”, mới đẩy cửa vào phòng.

Trên mộc án đặt hai giá nến, xung quanh là các giá sách chất đầy sách cổ xưa, thư hương kiêu diễm. Cố Uyên đang ngồi bên bàn nhìn sổ con, thư từ bên hông gấp thật dày như một toà núi nhỏ, ánh nến phủ xuống, nửa khuôn mặt lúc sáng lúc tối càng khiến người ta khó có thể tìm tòi nghiên cứu. Thần sắc hắt lạnh nhạt, làm cho người khác không dám quấy rầy.

Tô Thanh vốn giỏi nhìn mặt nói chuyện, lúc này cũng không quấy rầy, rón rén đem thức ăn trong hộp từng món mang ra đặt trên bàn. Thấy Cố Uyên vẫn mím môi, bộ dáng suy nghĩ sâu xa như cũ, liền im lặng lui sang một bên.

Sắc trời dần tối, dựa vào vách tường, cảm thấy cả người mỏi mệt, nhìn không được có chút mệt rã rời. Trong lúc vô tình, Tô Thanh vừa ngẩng đầu, đúng lúc gặp Cố Uyên đứng dậy, cái ngáp đến bên miệng lập tức bị nàng nuốt trở vào. Vẫn cúi đầu, tư thái cung kính, chỉ là cố ý hướng bên hông lệch vài phân làm cho đường cong đẹp mắt trên thân thể vừa đúng lộ ra dưới ánh nến.

Ánh mắt Cố Uyên dừng trên người nàng như có điều suy nghĩ xẹt qua, nâng chén uống một hớp, nói: “Rượu này hơi nhạt”.

Tô Thanh đáp: “Nô tì chuẩn bị bữa tối cho Vương gia chính là rượu trúc điệp thanh tốt nhất”.

Cố Uyên hỏi: “Tức là thế nào?”.

Tô Thanh cúi người, thay Cố Uyên rót một ly, ngón tay nhỏ nhắn như củ hành, nâng ly rượu tới trước mặt hắn, dịu dàng chỉ: “Vương gia không ngại thử bàn đồ ăn “Mênh mông mùi thơm” này xem”.

Cố Uyên gắp một miếng, lại nhấp rượu nhạt, quả nhiên sáng khoái rất nhiều, cuối cùng nhìn nàng, ý tứ hàm xúc không rõ, cười một tiếng: “Có chút ý tứ”. Tô Thanh dưới ánh mắt chăm chú của hắn, cúi đầu, cố vẽ thụ sủng nhược kinh đáp: “Buổi trưa nô tì nghe Bộ công tử nói Vương gia hôm nay không muốn ăn, nô tì trở về nghĩ, xác định là do uống quá nhiều rượu cho nên mới cả gan thử một lần. Chút đồ ăn này, thứ nhất có thể thanh tỳ thuận phổi, thứ hai có thể thay đổi thói quen uống rượu nhạt mà tránh rượu mạnh. Thân thể Vương gia vốn quanh năm suốt tháng mệt mỏi, nô tì nấu chút được thiện công hiệu, nếu Vương gia ăn thường xuyên cực kì tốt”.

“Nói như vậy, bản vương nên để Thục cô nương hảo hảo hỗ trợ điều trị”. Ánh mắt Cố Uyên rơi trên gương mặt nàng, đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, khoé môi cong lên ý tứ sâu xa. Một người quen nhìn các loại nữ nhân đeo mặt nạ, giờ phút này, nữ nhân này thực sự đã khiến hắn sinh ra vài phần hứng thú.

Hôm nay Tô Thanh chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của Cố Uyên, thấy mục đích đã đạt được, liền ôn nhuận ở bên cạnh liếm mi thu tức, cười nhẹ không nói. Có nhiều chuyện, thường dục tốc bất đạt, đối với loại nam nhân có địa vị như Cố Uyên, càng phải như vậy. Nàng có thể cảm giác được ánh mắt hắn nhìn nhạt thoáng xẹt qua nàng, dưới sự tìm tòi nghiên cứu của hắn, gương mặt trang điểm của nàng càng lộ vẻ thu liễm.

Hai bên không nói gì, ăn cơm xong, Cố Uyên xem Tô Thanh thu dọn sạch sẽ chén đĩa, lúc nàng cáo lui rời đi, đột nhiên mở miệng: “Tặc thổ phi trên núi ngoài thành tây, bản vương đã để Lận Ảnh mang người đi quét sạch sẽ”.

Tô Thanh mới bước chân ra khỏi cửa, dừng lại một chút, quay đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt thâm thúy sắc bén của Cố Uyên, mi mắt rũ xuống, trong mắt chợt loé lên hoảng loạn, trên mặt trong nháy mắt hiện lên một vẻ giải hận thoải mái, nói: “Tạ Vương gia giúp nô gia báo thù rửa hận!”. Chân thành khom người nói lời cảm tạ, vì muốn thêm chân thực còn cố làm ra vẻ ngẩng lên lấy tay lau lau khoé mắt khô khóc.

“Không khách khí”. Cố Uyên giọng điệu bình thản: “Đêm đã khuya, Thục cô nương nếu như tiếc mạng, buổi tối không cần ở phía sau phủ đi lại khắp nơi mới tốt”.

Câu nói sau cùng tựa hồ mang ý tứ sâu xa. Tô Thanh lại có chút không yên lòng, nhất mực cung kính mang hộp cơm ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi tiểu viện, mặt mũi tràn đầy ưu tư trong chóp mắt quét sạch, vô cùng đau đớn chấp tay trước ngực, hương lên mặt trắng liên tục bái lễ: “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, tặc thổ phỉ thành tây đại ca, hi vọng các người có thể sớm siêu thoát! Tiểu nữ đích xác là vô tình hại đến tính mạng các ngài, oan có đầu nợ có chủ, giết các ngài là Cố Uyên, muốn báo thù nhớ đi tìm hấn, ngàn vạn đừng giận chó đánh mèo lên người ta...”.

Nói thì nói thế, tuy nàng cũng không giết người nhưng dù sao người cũng vì nàng mà chết. Tô Thanh cúi người cung kính hành hai đại lễ, trong gió lạnh rụt cổ một cái, lòng mang theo sợ hãi đi về.

Quét sạch sẽ thổ phỉ thành tây. Lời này Cố Uyên nói ra lạnh nhạt hời hợt vô cùng, ai mà biết rõ sau lưng là một hồi gió tanh mưa máu thế nào? Số người bị giết chắc chắn không phải 80 thì cũng là 50, sinh mạng con người, máu chảy đầm đìa, từ miệng hấn nói ra bất quá chỉ là câu không hề gợn sóng: “Không khách khí”.

Giả sử nàng hung hăng vút bỏ nam nhân này một lần, nếu quả thật dùng loại phương thức trút giận lên sinh mạng người khác này của hấn, phỏng đoán, mặc kệ nàng chạy đến chân trời góc bể nào cũng đều bị hấn bằm thây vạn đoạn đi? Tô Thanh quả thực bị chính tình cảm vĩ đại quên mình này của bản thân làm cho cảm động phát khóc.

Một đường trở lại nhà tranh, trong đầu Tô Thanh đều là hình ảnh tặc thổ phỉ hi sinh, ở trong lòng cuồng niệm A Di Đà Phật. Đột nhiên từ trong góc tối nháy ra một bóng người màu đen, chưa kịp hoàn hồn đã có một con dao nhỏ sáng loáng gác lên cổ. Lưỡi dao lạnh như băng trong đêm rét lộ ra ánh sáng lạnh làm cho nàng không khỏi có cảm giác tê lương. Không thể nào, báo ứng tới nhanh như thế?

Tiếng thở dốc của người này phá lệ trầm trọng, hiển nhiên là bị thương rất nặng, giọng nói trầm thấp sinh ra lãnh khí: “Người có hai sự lựa chọn, dẫn ta ra ngoài hoặc chết ở đây”.

Đổi lại nếu như bình thường, nàng nghiêm nhiên bị người này hù dọa đến mức mặt mũi thất sắc, nhưng lời kia vừa lọt vào tai lại khiến Tô Thanh hơi ngây người.

Thanh âm này sao nghe có chút quen thuộc?

Tạm thời nàng không dám bấu víu giao tình, liền chân chừ giật giật khoe miệng, hỏi thăm dò: “Vị tráng sĩ này, không phải người từ Cô Xạ Thành đến chứ?”

Con dao nhỏ trên cổ nàng khẽ buông lỏng, nam tử nói giọng khàn khàn mang theo chút kinh ngạc: “Người là ai?”.

Là cái đại đầu quý nhà ngươi! Tô Thanh cố nén xúc động, mắt tròn trĩnh, quay đầu nhìn chằm chằm gương mặt bị che chỉ lộ đôi con ngươi đen kìa, nhả ra từng chữ: “Có làm không đây! Người Cô Xạ Thành các ngươi là chó sao? Lão nương ở đâu cũng theo đến đó, có phải không, Mạnh Bàn Phi?”

“Tô... Tô cô nương? Sao ngươi lại ở đây?”. Nam tử thấy rõ khuôn mặt nàng, tay buông lỏng, đao rớt xuống đất.

“Nhờ phúc của thiếu chủ nhà các ngươi mới khiến ta lưu lại nơi này, trừ bỏ nguyên nhân sẽ thu về một bó tiền lớn, còn có nguyên nhân nào khác sao?”. Tô Thanh quan sát bộ dạng hần một phen từ trên xuống dưới, nhìn không được vạm vỡ lông mày. Thở dốc lợi hại như thế hiển nhiên là bị thương rất nặng, mà nếu đã bị thương nặng đến mức này chứng tỏ hần đã kinh động tới thủ vệ trong vương phủ.

Nghĩ một lát, Tô Thanh chậm chạp nâng một ngón tay lên, khoé môi cười dần dần đậm hơn: “Nể mặt thiếu chủ nhà ngươi ta tính rẻ một chút, một vạn lượng ngân phiếu cứu ngươi một cái mạng, có lời quá không?”.

Nữ nhân trước mắt này cười lên thật xinh đẹp nhưng lại hắc tâm hắc phế, Mạnh Bàn Phi cảm thấy trong ngực cuộn cuộn một trận, miễn cưỡng phun ra một búng máu, bóng đen trước mắt áp đảo, liền triệt để ngất đi.

Tô Thanh nhìn nam nhân đã bất tỉnh nhân sự, bất đắc dĩ lắc đầu. Bất kể thế nào cũng coi như người quen cũ, coi như hần đã chấp nhận cuộc giao dịch này đi.

Chương 8

Đêm Kinh Hải

Tô Thanh đem Mạnh Bằng Phi bất tỉnh kéo về nhà tranh, không biết làm thế nào, căn phòng này trống trơn, tuy tiện nhìn xung quanh không thấy có nơi nào giấu người được, nàng quan sát mọi nơi, cuối cùng nhìn trúng gầm giường trống rỗng. Mặc dù hơi bản vì chưa kịp quét dọn nhưng dù sao cũng có thể xem là nơi giấu người được.

Tô Thanh hung hăng đạp mấy cước mới nhét được Mạnh Bằng Phi vào không gian cực hẹp kia. Vừa đại công cáo thành thờ phào nhẹ nhõm, xa xa nghe được tiếng bước chân từ từ tới gần. Xuyên qua cánh cửa có thể lờ mờ thấy bọn thị vệ lục tục vọt tới. Đáy mắt loé lên vui vẻ, cũng không nghĩ nhiều, nàng không chút hoang mang bắt đầu cởi áo, nói dây lưng.

Tiếng bước chân dừng lại cách cửa không xa, đúng lúc Tô Thanh nhân thời cơ xoay người sang chỗ khác.

Nàng dừng lại ở tư thế cởi áo, tà áo tản ra, tóc đen như tơ lụa mềm mại rủ xuống trên bờ vai trắng ngọc, quần áo nhẹ phân tán, cùng với người đứng ngoài cửa, bốn mắt nhìn nhau, hai bên sững sờ tại chỗ.

Một phòng kiêu diễm xuân sắc khiến cho ông cụ non Lận Ảnh khó tránh khỏi toàn thân cứng ngắc, sững sờ xoay người sang chỗ khác, còn chưa kịp mở miệng nói cái gì liền nghe thấy trong phòng “A!” một tiếng thét chói tai vang dội thiên địa: “Sắc lang...!”

Khoé miệng Lận Ảnh giật giật.

Đội ngũ dừng cách đó không xa, gương mặt mọi người đều mang sắc thái khác thường, ngẫu nhiên lộ ra vài tiếng nén cười. Khuôn mặt Lận Ảnh đỏ bừng dần dần trầm thấp, hung hăng trừng mắt bọn họ, tất cả mọi người nhất thời mặt mũi tràn đầy nghiêm túc đứng im tại chỗ. Chỉ là vì bị nghe quá mức thống khổ, nguyên một đám người trên mặt có chút vắn vẹo.

Lúc này Tô Thanh quần áo không chỉnh tề đẩy cửa ra, không đợi Lận Ảnh giải thích, ở trước mặt hấn khóc mắng: “Hay cho Lận Ảnh ngươi, ngươi còn là nam nhân nữa không? Thật không nghĩ tới ngươi là loại người này, thích ta thì đừng

đường chính chính nói ra, lại còn bày thủ đoạn nhìn lén, đúng là không biết xấu hổ!”.

Lận Ảnh cá giận: “Thích người? Quả thực là người ngu nói mộng! Ta đuổi theo đào phạm tới đây, ai biết được người lại đang... đang...”.

“Đang cởi áo ra!”. Tô Thanh đón lấy lời hấn, cúi đầu khóc sục sùi: “Người thấy hết rồi đúng không! Người quả nhiên thấy hết rồi! Người thế nhưng nhìn lén ta cởi áo, sau này ta biết phải gặp người thế nào, trong sạch của ta từ nay đã không còn... Còn nói cái gì mà đuổi theo đào phạm, đào phạm làm sao đến nơi xa thế này, rõ ràng là tìm có! Tìm có!”.

Có người không nín được bật cười, sắc mặt Lận Ảnh càng thêm đen: “Người tạm thời ngậm miệng cho ta, y phục của người căn bản không cởi ra, nào có huỷ đi trong sạch của người!”.

Tô Thanh được lý không buông tha, tiếp tục khóc lóc: “Nghe đi, nghe đi, chứ không phải là còn chưa bắt đầu cởi quần áo để cho người thất vọng? Tuổi còn nhỏ đã làm ra loại chuyện tốt thế này, lớn lên không biết sẽ thế nào! Hôm nay gieo hoạ cho ta, ngày mai sớm muộn cũng sẽ đi gieo hoạ cho các cô nương nhà khác. Loại mặt người dạ thú, ta thật sự đã nhìn lầm người!”.

Hấn mặt người dạ thú? Nàng nhìn lầm hấn? Lận Ảnh giận dữ nhìn nàng hồi lâu, khoẻ miệng méo xệch, cuối cùng tìm không ra nửa câu giải thích, chỉ có thể cắn giận vung ống tay áo, đen mặt xoay người rời đi: “Còn đứng lì ở đây làm cái gì, tất cả đều đi theo ta! Đào phạm bị thương sẽ không chạy xa được, còn không nhanh chóng đi từng nơi tiếp tục lục soát!”. Sau lưng tiếng khóc vẫn như cũ kéo dài không dứt lọt vào tai làm cho hấn cảm thấy toàn bộ đầu óc khó ngăn lại cơn ức chế.

Tô Thanh đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, lúc này mới thần nhiên lau khoẻ mắt, nghênh ngang quay trở lại trong phòng. Muốn so thủ đoạn với lão nương! A, Lận Ảnh, loại thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh này, dù sao vẫn còn non lắm!

Lận Ảnh tạm thời sẽ không trở lại nơi này cho mình ngọt ngào, ngân phiếu một vạn lượng dễ kiếm như trở bàn tay, Tô Thanh cảm thấy hết sức vui vẻ. Nhìn chăm chăm gầm giường đen như mực hồi lâu, nàng lắc đầu thở dài, như thế nào cũng không nghĩ tới Mạnh Bàng Phi này là tù vượt ngục. Người Cô Xạ Thành dưới sự hướng dẫn của thiếu chủ, tự cho là thanh cao, hiện tại bắt đầu cùng triều đình nhắc lên quan hệ, quả thật là mặt trời mọc đằng tây.

Vừa nghĩ tới vị các hạ thiếu chủ không nhuốm khói lửa nhân gian kia, tâm tình Tô Thanh lại không khá hơn. Tâm tình nàng không tốt liền xúc động muốn tăng giá lần nữa. Cô Xạ Thành là nơi nào, mạng người chỗ bọn họ so với những mạng

người bĩ ổi bên ngoài quý giá biết bao nhiêu, một vạn lượng kia không đủ, như thế chẳng phải là quá xem nhẹ người Cô Xạ Thành rồi sao!

Dưới giường lờ mờ có chút động tĩnh, mơ hồ truyền ra một tiếng kêu rên trầm thấp, Tô Thanh ôm thân thể ngồi trên ghé mây hất xì, chớp hàng mi dài nhìn cái đầu chậm rãi thò ra, mỉm cười: “Tĩnh nhanh thật, ta còn tưởng phải đến sáng người mới tỉnh chứ”.

Giường gỗ này quá mức nhỏ hẹp, Mạnh Bàn Phi giãy dụa mà không chui ra được nửa người, nghi ngờ nâng mắt nhìn Tô Thanh: “Tô cô nương đem ta vào đây bằng cách nào?”.

Tô Thanh im lặng không lên tiếng, làm hai động tác đập đập, ở trước gương mặt trầm xuống của hắn nói: “Cũng không thiệt người. Đập đi vào một vạn lượng, kéo ra ngoài cũng một vạn lượng”.

“...” Quả nhiên là Tô cô nương mà hắn biết, loại việc mượn gió bẻ măng này nàng làm hết sức thuận buồm xuôi gió. Mạnh Bàn Phi yên lặng dùng lực thoát ra hai lần vẫn không được, chỉ có thể nhận mệnh đáp: “Đồng ý”.

“Được rồi”, Tô Thanh cười tủm tỉm tới giúp hắn một tay, mặc kệ trên người Mạnh Bàn Phi có tổn thương hay không, ở đó nhe răng trợn mắt, vẻ mặt đau đến run cầm cập, nàng cứng rắn túm mấy cái xương sườn của hắn, từ dưới gầm giường kéo ra. Nhìn hắn ngồi xổm dưới đất thở hổn hển, có chút ghét bỏ nói: “Tạm thời sẽ không có người tới bên này lục soát, sao ngươi còn chưa đi?”.

Mạnh Bàn Phi cười khổ: “Tô cô nương, dù sao chúng ta cũng là người quen cũ, người không thể...”.

“Không thể!”, Tô Thanh ngắt lời hắn, buông thõng mắt lười biếng nhìn Mạnh Bàn Phi: “Ta và Cô Xạ Thành các người không hề quen thân, cùng thiếu chủ nhà các người lại chỉ là quan hệ làm ăn bình thường, thậm chí nhìn hắn còn hết sức không vừa mắt. Muốn bầu vịu giao tình, có thể, niêm yết giá công khai, muốn ta tự mình đưa người ra khỏi vương phủ, mang một trăm vạn lượng đến”.

Khoé miệng Mạnh Bàn Phi hung hăng kéo, bụng hợp với tình hình kêu”rột rột”, do dự một chút, hỏi: “Vậy nếu muốn Tô cô nương lấy chút thức ăn đến thì sao?”.

“Ồ, vậy tiện nghi hơn nhiều”. Mạnh Bàn Phi nghe thế, thoáng thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Tô Thanh thản nhiên nói: “Cũng liền thu của người một vạn lượng đi”. Thân thể khẽ nghiêng, “răng rắc” một tiếng đau vọt đến eo, đau tới mức rơi ra vài giọt nước mắt. Xác thực, giá này so với 100 vạn lượng đúng là tiện nghi hơn nhiều.

Lúc này đã là nửa đêm, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, sau phủ xa xa nhìn lại chỉ có ngọn đèn loang lổ trên hành lang, ở trong gió lúc sáng lúc tối. Tô Thanh đem ba chiếc bánh bao ngọt buổi sáng tìm được, dùng khăn gói lại thật chỉnh tề, giấu trong lòng rồi rón ra rón rén về phòng.

Sau hôm nay sẽ thu được tổng cộng ba vạn lượng, xem như không thiệt thòi. Đang lúc đắm chìm trong suy nghĩ sung sướng này, từ một lùm cây không xa đột nhiên vang lên động tĩnh khác thường, Tô Thanh dùng chân một chút sau đó lại bước nhanh hơn. Đêm hôm khuya khoắt tuyệt đối sẽ không gặp cái gì tốt, 36 kế chạy là thượng sách.

Trong lùm cây một lát sau yên tĩnh trở lại, sau đó tiếng vang bỗng nhiên mạnh hơn giống như có cái gì ở bên trong điên cuồng nhảy lên khiến tầng tầng lớp lớp đất cát tung bay, phóng thẳng tới Tô Thanh.

Đây là vật gì? Tô Thanh giật mình vô thức bỏ chạy thục mạng. Mạnh Bàng Phi còn núp trong nhà tranh, bây giờ trở về nếu để kinh động người khác mới gọi là chết không toàn thây.

Tô Thanh không có chỗ nào để đi, cắn răng một cái, dứt khoát chạy về phía đèn đuốc sáng trưng, vật phía sau tứ chi bốn ba cực nhanh, chốc lát đã ngày càng gần. Tô Thanh thở hồng hộc, lờ mờ nhớ tới Cố Uyên đã nhắc nàng buổi tối đừng ra cửa, chẳng lẽ vì thứ quý quái này?

“Thục cô nương!”.

Giữa không gian yên tĩnh nghe được một tiếng la lên, Tô Thanh ngẩng đầu nhìn thấy Yên Phù Sinh đang đuổi đến bên này, không khỏi có chút mừng rỡ, nhanh chân chạy về hướng hắn. Ai ngờ vui quá hoá buồn, bước hụt trước thềm đá, nháy mắt ngã về phía trước, bánh bao trong lòng rơi xuống đất như tiên nữ tán hoa.

Sau lưng chỉ nghe được một trận gió rít cuồng bạo, bóng dáng kia thẳng tắp bỏ nhào về phía nàng. Yên Phù Sinh xa xa hô lớn: “Mau tránh ra!”

Tô Thanh vô thức hướng sang bên cạnh cuống quýt lộn mấy vòng, vừa ngẩng đầu đã thấy vật kia trực tiếp đụng vào cây cột, sau đó toàn bộ đình cột cứng rắn như vậy bị đụng lệch sang một nửa.

Quái lực thế này... Mượn ngọn đèn, cuối cùng nàng cũng thoáng thấy rõ một chút. Vừa nhìn sắc mặt lập tức đen như đất nôi, vật đang ngồi chồm hổm trên đất, một tay chộp lấy bánh bao ngọt, ăn thật ngon lành, không phải Quý Loan thì ai?

Tô Thanh vừa muốn nói, chỉ thấy Quý Loan đã ăn xong điếm tâm, chưa thoả mãn mím môi liếm vị ngọt trên tay, bỗng nhiên lại chuyển hướng đến nàng. Nhìn đôi con ngươi trống rỗng không thấy tâm tình kia nàng nhếch khóe miệng, đột

nhiên không nói nên lời. Dạng thần sắc này hoàn toàn không giống ngày thường, có chút như linh hồn xuất khiếu. Lúc này trong đầu loé ra ba chữ: Chứng mộng du?

Yến Phù Sinh thấy nàng ngậy người đứng đó thật lâu, cuống quýt hô: “Thực cô nương chạy mau, A Loan buổi tối sẽ không nhận người, hấn sẽ giết người!”.

Sao không nói sớm! Tô Thanh nghe vậy mới đột nhiên hoàn hồn, muốn chạy nhưng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quý Loan một tay bỏ đồ cây đại thụ bên cạnh, mặt mày hung ác nhào tới hướng nàng. Trong giây lát liền bị ngã xuống đất, trong lòng trầm xuống, tiếp theo chỗ móng bị xé nứt lại ập đến một cơn đau kịch liệt ngoài dự liệu.

Sau một lúc lâu, trong lòng vẫn còn sợ hãi mở mắt ra, chỉ thấy Quý Loan đang cuộn tròn thân mình núp trong ngực nàng, mặt mũi hết sức thoải mái, thỉnh thoảng còn nhếch chóp mũi ngửi một cái, giống như vô cùng hài lòng với mùi trên người nàng.

Ngẩng đầu nhìn Yến Phù Sinh đang vội vã chạy tới, sắc mặt Tô Thanh biến thành khó coi, chỉ vì tên tiểu tử xấu xa cực giống mèo trong lòng, trầm giọng hỏi: “Đây là có chuyện gì?”.

Trên mặt Yến Phù Sinh chợt loé qua một tia kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “A Loan hình như vô cùng thích người”.

Giống như muốn chứng thực lời hấn nói là thật, Quý Loan không hề báo trước đột nhiên ngẩng đầu, tiến đến trước mặt Tô Thanh biếng nhác liếm một ngụm, sau đó trước tư thế hoá đá của nàng, rúc vào trong lòng nàng cọ cọ.

Tiểu tử thú vị này thế nhưng lại ăn đậu hũ mình? Hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần, sắc mặt Tô Thanh thay đổi mấy lần, gơ tay muốn rút bàn tay Quý Loan đi, lại bị Yến Phù Sinh ngăn cản. Mặt mày hấn khẽ nhếch, hảo ý nhẹ giọng nhắc nhở: “Thực cô nương nghĩ lại, A Loan rời giường sẽ lại dọa người”.

Mắt nhìn đình lung lay sắp đổ, đem tay gơ lên thu trở về.

Yến Phù Sinh dè dặt nhẹ nhàng ôm lấy Quý Loan đang ngủ, tựa như cảm khái lưu lại một câu: “Ai nha nha, xem ra đầu bếp sau phủ của chúng ta cuối cùng không cần đổi nữa rồi...”.

Câu này Tô Thanh nghe hiểu. Cho nên, những người đầu bếp xúi quẩy kia đều đụng phải Quý Loan mộng du mới đi đời nhà ma?

Thời điểm quay lại nhà tranh, Tô Thanh mặt lạnh, tức giận đem hai cái bánh còn lại ném vào lòng Mạnh Bằng Phi, trầm giọng: “Tặng giá, hai cái 5 vạn lượng! Ăn xong mau cút đi cho lão nương!”.

Nói xong cũng không thèm nhìn sắc mặt cứng ngắt của hắn, lập tức đắp chăn nằm ngủ.

Chương 9

Lén Gặp

Ngày hôm sau, khi Tô Thanh tỉnh lại, Mạnh Bằng Phi đã sớm không còn bóng dáng, đối với cái này nàng cũng không lo lắng, chắc là trở về Cô Xạ Thành rồi. Mới vừa ra khỏi cửa đã thấy hai người đứng dưới bóng cây không xa, nghe thấy động tĩnh, cùng nhau nhìn về phía bên này. Lông mi nàng khẽ nháy lên, tạm thời không thể nghĩ ra hai người này tìm nàng có việc gì, không đến mức đến xin lỗi chuyện đêm qua chứ?

Không đợi Tô Thanh mở miệng, Quý Loan nắm chặt hai tay, vội vã đi tới, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng từ trên xuống dưới rất lâu, bỗng nhiên nói: “Ngươi yên tâm, tiểu gia sẽ chịu trách nhiệm với ngươi”.

Tô Thanh cúi đầu nhìn tiểu hài tử xấu xa chỉ cao đến ngực nàng, nghẹn họng một hồi, giật giật khoé miệng: “Quý công tử vì sao lại nói vậy?”.

Quý Loan làm như đã hạ quyết định trọng đại, nói từng chữ phá lệ rõ ràng: “Tiểu gia đã nghĩ kỹ, một là mặc dù ngươi lớn lên không đủ hiền lương thực đức, hai là xuất thân đê tiện hèn mọn, ba là tuổi ngươi có chút lớn, nhưng mà, xem ra tay nghề nấu nướng của ngươi không tồi, tiểu gia cũng sẽ không quá ghét bỏ. Nếu đã khinh bạc ngươi, làm một nam tử hán đại trượng phu có đảm đương, tiểu gia sẽ chịu trách nhiệm đối với ngươi”.

Nghe xong mấy lời này Tô Thanh tức xì khói. Nàng không phải là ngực lớn chút ít, mông vênh chút ít sao, như thế nào lại lớn lên không đủ hiền lương thực đức rồi? Huống chi một tên tiểu hài tử xấu xa chừng tám tuổi, cùng người khác so tuổi thực thích hợp sao? Còn có, hửn chỉ liếm mặt nàng một cái cũng có thể coi là khinh bạc rồi? Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu phải chịu trách nhiệm, sao không dứt khoát nói là, hiện tại hửn động tâm tư muốn nuôi nàng thành nàng dâu nuôi từ bé luôn đi?

Yên Phù Sinh đã sớm cười đến run rẩy cả người, Tô Thanh nhin không được trừng hửn một cái, tức giận nói: “Đêm qua Quý công tử không hửn là làm ra hành động gì quá phạm đối với ta, ngược lại là cùng Yên công tử mới thực sự ôm ôm ấp ấp hết sức thân mật, muốn nói chịu trách nhiệm cũng không nên nói với ta chứ”.

Quý Loan nghe vậy cũng quét tới: “Phù Sinh, ngươi không phải nói hôm qua ta đã khinh bạc nữ nhân này sao? Như thế nào nghe ý tứ của nàng, ngược lại là bị ngươi khinh bạc rồi?”.

Yến Phù Sinh bị sặc một ngụm, liên tục khoát tay, vội nói: “Tôi qua nếu không phải Thục cô nương ta làm sao ngăn ngươi lại được? Chỉ thừa dịp ngươi ngủ say đưa ngươi về phòng thôi”.

Quý Loan nhú mày nhìn lại Tô Thanh, lắc đầu liên tục: “Bị nữ nhân này ngăn lại đích xác không có đạo lý...”.

Tô Thanh không có nhiều tâm tư cân nhắc “không có đạo lý” mà hấn nói đến cùng là cái gì, rất sợ tiểu gia này cao hứng nói ra lời gì đó đại loại như “không phải nàng không cưới”, vội hỏi: “Tôi qua Quý công tử giống như hết sức hứng thú với điểm tâm ta làm, nếu quả thực như vậy, ta không ngại làm nhiều một chút đưa đến chỗ Quý công tử, có được không?”.

Quý Loan nghe thế sắc mặt vui mừng: “Cái này tốt, có món gì ngon cứ việc làm đưa tới cho tiểu gia!”.

Tô Thanh che giấu đáy mắt vui vẻ, trên mặt lộ vẻ khó xử: “Sở trường điểm tâm của ta không ít, đáng tiếc phải cần chút nguyên liệu nấu ăn đặc thù, nếu không thì không có cách nào trở tài nấu nướng...”.

“Muốn nguyên liệu gì cứ việc đi mua, có cái gì tốt cứ mua hết”, Quý Loan không cho là đúng, ngắt lời nàng: “Quay đầu lại, ngươi cùng tiểu nhị Ngọc Cống lâu ra phủ một chuyến đi. Kẻ đui mù nào dám ngăn cản, cứ việc báo tên tiểu gia”.

“Được được! Mặt mũi Quý công tử nhà ta là lớn nhất!”. Tô Thanh nghe vậy tươi cười rạng rỡ, gấp rút nịnh hót.

Có Quý Loan miệng vàng lời ngọc, Tô Thanh đi theo tiểu nhị Ngọc Cống lâu ra phủ, một đường thông suốt. Không nghĩ tới Cố Uyên đối với các vị công tử thật rất tốt, ăn sung mặc sướng không nói, còn nhìn ra được, từ trên xuống dưới đối với bọn họ đều nhất mực cung kính có thừa, thậm chí so với quý thiếp trong quý phủ các vị đại nhân, địa vị cao hơn không ít.

Đem tờ danh sách nguyên liệu dày kín đưa cho tiểu nhị Ngọc Cống lâu, Tô Thanh lấy có muốn đi tìm mua dược thiện, một mình chạy ra ngoài. Dọc đường tìm kiếm, cuối cùng ở một lối rẽ nơi đầu ngõ nhỏ tìm được một hiệu đồ có ám hiệu quen thuộc, xác định không có người đi theo, liền chui vào trong.

Sâu trong ngõ nhỏ có một chiếc xe ngựa, sau vài tiếng huýt sáo thanh thúy, màn xe vén lên lộ ra khuôn mặt tuấn tú quen thuộc.

Đôi mắt cả ngày vô thần kia mơ hồ loé lên tia sắc bén, liền thấy nữ tử bên cạnh không hề giữ hình tượng, bỏ nhào tới, thuận thế đẩy ngã hấn lên giường mềm trong

xe. Tô Mạc để tùy ý hai tay nàng chà đạp, giày vò trên người mình, áo hấn tán loạn, sau đó nghe thấy nàng oán giận: “A Mạc, ngươi biết không, ngày hôm qua ta ở trong Nhiếp Chính Vương phủ đụng phải người Cô Xạ Thành, thực tức chết!”.

Lông mi Tô Mạc hơi nâng, ngồi dậy nhìn nàng, bày tỏ mình đang nghe.

Tô Thanh thấy đề tài này không có quá nhiều hứng thú, ngược lại nhìn chăm chăm gương mặt giống Bộ Tiện Âm như đúc này rất lâu, không khỏi có chút cảm khái. Mặc dù Bộ Tiện Âm đối đãi, xử sự với người khác quả thật khiến người ta cảm thấy như được tắm gió xuân ấm áp nhưng vẫn luôn có cảm giác hấn mang cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa, một khi vạch trần, tất nhiên con người hấn sẽ giống như những lời cay nghiệt độc ác mà hấn phun ra. Không bằng, chỉ cần nghiêm túc, thận trọng vô cùng đơn giản như A Mạc nhà mình, mặc dù thường xuyên làm người ta cảm giác như cự người ngoài ngàn dặm, nhưng sẽ không khiến người ta sinh ra tâm đề phòng.

Nghĩ một lát, nàng nói: “A Mạc, lần này chỉ sợ ta phải ở trong Nhiếp Chính Vương phủ một thời gian hơi lâu”.

Tô Mạc nhíu mày bày tỏ không hiểu.

Tô Thanh nhìn chăm chăm vào mắt hấn hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Ngươi muốn biết thân thể của mình không?”.

Sống lưng Tô Mạc khẽ cứng đờ, đáy mắt lộ ra thần sắc phức tạp, qua một lúc sau, yên lặng gật đầu.

“Ta ở Nhiếp Chính Vương phủ gặp được một người tên Bộ Tiện Âm. Dung mạo hấn giống ngươi như đúc”. Tô Thanh vỗ vỗ mu bàn tay có chút kéo căng của Tô Mạc: “Bộ Tiện Âm này, có sự liên quan nào đó đến thân thể ngươi, trong lúc ở vương phủ, ta sẽ nghĩ biện pháp đi thăm dò nội tình chỗ hấn, ngươi hiện tại không tiện lộ diện, tạm thời lưu lại ngoài vương phủ, yên lặng theo dõi kì biến”.

Sự tình liên quan đến thân thể hấn, Tô Thanh cho rằng Tô Mạc sẽ thật vui vẻ đáp ứng, nhưng lại thấy hấn rũ mắt xuống, một hồi sau mới yên lặng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên thần sắc nghiêm nghị hiếm thấy. Phán tay, dùng sức cầm lấy tay nàng, nhíu mày lắc đầu, ý tứ rõ ràng cự tuyệt chuyện này.

Tô Thanh không vui nói: “Nhiếp Chính Vương phủ không phải nơi ăn thịt người, còn có thể làm gì được ta? Khó có được manh mối để truy tìm thể này, thuận tiện tra ra rõ ràng, chẳng lẽ không tốt sao? Cứ lo trước lo sau như ngươi thì làm được đại sự gì”.

Tô Mạc nhìn sắc mặt nàng hơi trầm xuống. Mỗi lần nàng trầm mặt, Tô Thanh cũng biết hấn nhất định sẽ mất hứng. Nhưng lần này mình rõ ràng là vì tốt cho hấn chứ không phải cố ý hồ nháo, dứt khoát quyết định bỏ mặc kiến nghị của hấn, lạnh

nhật nói: “Việc này ta làm chủ, ngươi cứ thành thật đợi bên ngoài, có tin tức gì ta sẽ nghĩ biện pháp thông báo cho ngươi. Nếu ngươi rảnh rồi nhằm chán có thể đi Cô Xạ Thành tìm Hoa Thuỷ Tiên kia, thủ hạ của hắn vừa thiếu ta bảy vạn lượng ngân phiếu, đừng để hắn quyết mất”.

Tô Mạc nghe vậy con mắt hơi động một chút, không kinh ngạc liếc mắt sang chỗ khác. Chuyện giữa Tô Thanh và vị thiếu chủ kia hắn quả thực không muốn xen vào.

Tô Thanh từ trước tới nay thích nhìn bộ dáng hắn khó chịu như vậy, hai người không nhúc nhích nhìn nhau một lát, liền không nhịn được ôm Tô Mạc vào ngực, lại giở trò một phen mới lưu luyến không rời nhảy xuống xe ngựa. Trước khi đi còn dặn dò: “Khuôn mặt ngươi cùng với người trong vương phủ dù sao cũng quá mức giống nhau, nhất định nhớ kỹ án binh bất động, nếu không phải đại sự gì thì đừng chủ động liên lạc với ta”.

Tô Mạc không tình nguyện nhưng không thể không gật đầu đáp ứng. Chỉ cần hắn gật đầu, khẳng định sẽ không tùy tiện gây ra chuyện gì xấu ảnh hưởng nàng. Tô Thanh yên lòng, khẽ hừ một tiếng, tâm tình rất tốt đi ra khỏi hẻm. Vào tiệm thuốc bên cạnh mua chút dược liệu chế biến đồ ăn, sau đó đi vòng qua Ngọc Cống lâu đem một xe nguyên liệu thảo nhiên về Nhiếp Chính Vương phủ.

Dọc đường đi, xa xa chứng kiến vài vị thiếu niên trong viện nấu rượu hàn huyên, hình ảnh quá mức hoa mỹ, khiến tâm tình Tô Thanh cũng sung sướng theo. Dù sao Tô Mạc cũng đã được an bài thoả đáng, coi như nàng đã trút được bầu tâm sự.

Tô Thanh sai người đem giỏ lớn giỏ nhỏ chuyển vào trong bếp, thật vất vả sắp đặt thoả đáng một phen, vừa ra khỏi cửa liền đón nhận một gương mặt đen sì, vẻ mặt không được tự nhiên. Nàng đề xuống nụ cười suýt thì bật ra, như có như không nắm chặt quần áo, trước sắc mặt thâm trầm của hắn, mở miệng hỏi: “Lận công tử tìm ta có chuyện gì?”.

Nhìn Tô Thanh vừa rồi như không đếm xỉa đến hắn, động tác khẩn trương kéo cổ áo, liền tưởng đến đủ loại chuyện đêm qua, khiến Lận Ảnh suýt chút nữa xúc động học máu. Trước nét mặt thảo nhiên tươi cười của nàng, ngữ điệu hắn cứng nhắc: “Vương gia cho ta đến truyền lời với ngươi”.

Tô Thanh ngạc nhiên hỏi: “Vương gia?”.

Lận Ảnh hiển nhiên đối với loại việc truyền lời này hết sức khinh thường, cười lạnh một tiếng đáp: “Vương gia cần đi Hoài Châu một chuyến, lần này cải trang xuất hành còn thiếu một vị trí “hầu thiếp”, lệnh cho ngươi dọn dẹp một chút, ngày mai theo Vương gia cùng đi”.

Tô Thanh thành linh nghe vậy, khó tránh khỏi cảm giác trời sập, ngạc nhiên mừng rỡ. Cái này có được tính là, nàg... lên chức?

Mặc kệ thân phận hầu thiếp kia là thật hay giả, chỉ cần có cơ hội cùng Cố Uyên sớm chiều chung đụng, loại chuyện lâu ngày sinh tình còn không phải sắp tới sao!

Chương 10

Lão Gia

Cố Uyên xuất môn vốn nên xem là chuyện lớn nhưng chẳng biết tại sao lại an bài đi ra từ cửa hông phía nam của vương phủ. Nơi này cách đường lớn xe ngựa qua lại khá xa, thủy chung không dẫn tới sự chú ý của người đi đường.

Vài gã sai vặt vội vã bận rộn xách mấy cái rương, Tô Thanh ôm thứ được gọi là hành lý đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, yên lặng thờ dài, so hai cái với nhau, thấy mình thật bủn xỉn. Kì thực đã từng nghĩ hảo hảo thu thập châu báu mang theo nhưng mà trở lại nhà tranh vừa nhìn, trừ vài món quần áo đơn bạc thật không có gì để nài mang đi được. Trong bọc đồ còn có một ít dược liệu thường dùng, nài cầm theo là để trên đường đi lấy có muốn chế biến dược thiện cho Vương gia mà chuồn ra ngoài, tiện đường đưa tin cho Tô Mạc.

Tô Thanh đứng bên ngoài chờ nửa ngày mới nhìn thấy có người từ trong phủ đi ra.

Xa xa là Bộ Tiệp Âm, nam tử bên cạnh không rõ tướng mạo, đợi đến gần một chút mới thấy rõ một thân trang phục kia, thân thể nài không khỏi nghiêng một cái, cơn buồn ngủ vừa rồi lập tức bị ép xuống. Mặc dù trên người không phải là quan phục nhưng y phục cẩm tú ngọc lân nạm vàng đó cũng không phải đồ mà người phú quý bình thường có thể mặc được. Người này ở trong triều hẳn là không thua kém nhị phẩm đại nhân.

Tô Thanh nhất mực cung kính thu lại tâm tư, đứng sang bên cạnh nhường đường, trong lòng lại cảm thấy có chút thú vị. Cố Uyên này đặc xuất môn từ cửa hông ra ngoài phủ, thế mà còn có đại quan triều đình đến đưa tiễn, cũng không biết đến cùng là nói hấn an phận hay phô trương nữa đây.

Hai người đi qua trước cửa, đều không hạn mà cùng dừng chân, sau đó nam tử kia ý tứ sâu xa”ò” lên, hỏi: “Chẳng lẽ vị này chính là Thục cô nương muốn đi cùng Vương gia?”.

Bộ Tiệp Âm cười: “Chính thế”.

Lưu ý đến ánh mắt nam tử rơi trên người mình, Tô Thanh coi như không thấy, cung kính thi lễ: “Nô tì bái kiến đại nhân”.

Nam tử nhẹ nhàng linh hoạt miễn lễ cho nàng, khẽ gật đầu: “Nữ tử có thể để cho Vương gia vừa ý quả nhiên khí chất phi phàm, chỉ là chuyện này đi cô nương khó tránh khỏi chịu khổ”.

Như thế nào còn chưa xuất phát đã nói nàng chịu khổ? Tô Thanh nghe hẳn nói ngược lại có chút không hiểu.

Không đợi nàng trả lời, Bộ Tiện Âm đã đón lời: “Đại nhân khen nhầm, có thể vì Vương gia phân ưu vốn là phúc khí của Thục cô nương, sao lại nói là chịu khổ?”.

Nam tử chính là thủ phủ nội các đương triều Hoàng Tử Ninh, lúc này cũng cảm thấy mình đã lỡ lời, nhẹ nhàng cười một tiếng đáp: “Bộ công tử nói rất đúng, là bổng quan quá mức thương hoa tiếc ngọc”.

Tô Thanh nhìn bọn họ ta một câu, người một câu nói chuyện, trong lòng càng nghi ngờ. Kinh hãi là, Bộ Tiện Âm chỉ là một thiếu niên sau phủ thế nhưng có thể cùng vị đại nhân này trò chuyện thật vui vẻ không hề khúc mắc đối phương, cũng không có nửa phần khinh bỉ, nghĩ đến chắc là vì mặt mũi Cố Uyên. Vị đại nhân này hành động không khỏi quá mức thanh thuần rồi, nghi ngờ là lần xuất hành này chắc có gì đó lừa gạt nàng rồi, nếu không giữa mấy câu qua lại của bọn họ, vì sao lại khiến nàng có chút bất an đây...

Tô Thanh hồ nghi nhìn Bộ Tiện Âm, vừa vặn hẳn cũng nhìn về phía nàng. Ánh mắt chạm nhau, nàng khẽ nhíu mày, đã thấy Bộ Tiện Âm mím môi cười ý tứ sâu xa, nàng lập tức thu hồi ánh mắt. Hô hấp nhất thời nghẹn lại, khiến nàng hơi nổi cáu, mỗi hoài nghi trong lòng càng kiên định, vốn muốn tìm cơ hội kéo hẳn lại đây hỏi kỹ, vừa ngẩng đầu lại thấy đoàn người đi ra.

“Dựa vào cái gì Yến Vu cũng có thể đi cùng mà ta hết lần này tới lần khác phải ở lại?”. Tiếng gầm giận dữ táo bạo, không cần nhìn cũng biết là của vị Quý Loan hung bạo kia.

Yến Phù Sinh ở bên cạnh dịu dàng dỗ dành: “Yến Vu phải đi làm thư đồng cho Vương gia, A Loan người khí chất cao quý, đi ra ngoài mà nói với người ta người chỉ là thư đồng thấp kém cũng chẳng ai tin, người nói đúng không?”.

Quý Loan hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “VẬY chỉ cần xếp hạng thân phận cao hơn cho tiểu gia là được, lần này không phải Vương gia muốn cải trang làm phú thương sao? Liền để tiểu gia làm con ngoài giá thú đi theo Vương gia đi, thực thích hợp!”.

“Phụt”, Tô Thanh nhin không được bật cười, trong lòng chuông báo động lập tức vang lên mãnh liệt, hô to không xong rồi.

Quả nhiên, Quý Loan nghe thấy, sắc mặt nhất thời khó coi, chỉ về phía nàng hét lớn: “Thế nhưng nữ nhân này cũng có thể đi cùng? Cái này không thể được, tiểu gia nhất định phải đi!”.

Yến Phù Sinh đích xác không còn cách nào, chỉ có thể bung hai tay ra tràn đầy vô tội nhìn về phía Bộ Tiệp Âm.

“Đại nhân vẫn còn ở đây, bộ dáng người khốc lóc om sòm thế này có khác gì bọn du côn lưu manh ngoài đường?”. Bộ Tiệp Âm nhìn Quý Loan một cái, không đếm xỉa tới, chỉ chỉ vào tiêu đồng bên cạnh vẫn liên tục không lên tiếng: “Khi nào người nhu thuận được như Yến Vu, lúc đó có thể dẫn người xuất phủ. Suốt ngày ở bên ngoài gây chuyện, để người khác lau mông cho người, còn muốn đi xa? Cùng là người trong vương phủ, nhưng chưa nghe ai dám xưng gia như người”.

Tô Thanh thuận theo phương hướng hần chỉ nhìn sang, thấy một nam hài ăn mặc như thư đồng, dưới tầm mắt mọi người, sắc mặt xấu hổ trở nên hồng hồng. Hần lớn lên vốn phá lệ tinh xảo, lúc này thần thái túng quẫn lại khiến người ta trù mến tới cực điểm. Thiếu niên này tên là Yến Vu, tuy là chiều cao so với Quý Loan không sai biệt lắm nhưng lại mang vài phần nhu nhược, xấu hổ giống hài đồng, lập tức làm cho người ta thấy thân mật không ít.

Quý Loan bị tức, trên mặt thoắt đỏ thoắt trắng, dứt khoát ngay tại chỗ khốc lóc om sòm: “Ta mặc kệ! Yến Vu công phu như mèo cào cũng có thể xuất hành, vì cái gì tiểu gia ta không thể đi?”.

Lời còn chưa dứt, xa xa có người bình thân đáp một câu: “Bỏn vương chọn người, ngược lại muốn nhìn một chút xem ai có ý kiến”.

Tiếng nói lọt vào tai, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Quý Loan toàn thân thức thối lập tức cúi gằm mặt, nhất mực cung kính đứng đó, đầu còn nửa phần bộ dáng vênh vác tự đắc.

Cố Uyên lúc đi qua rũ mắt nhìn hần: “Qua trận tự có nhiệm vụ cho người cùng Yến Phù Sinh, nếu như lại không thụ giáo, cẩn thận bị nhốt vào phòng tối”.

Thời điểm Quý Loan nghe được “nhiệm vụ”, con mắt sáng ngời, lập tức vừa lòng thoả mãn, nhưng không lên tiếng.

Cùng Hoảng Tử Ninh giao phó vài câu, Cố Uyên xoay người lại, hướng xung quanh nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tô Thanh, ấn đường khẽ nhăn lại, phân phó: “Lận Ảnh, đi gắm trang thành bắc, mua mấy bộ cẩm y nữ mang tới”.

Tô Thanh nhin không được nhìn xuống người mình, đây rõ ràng chề nàng bộ dáng khó coi.

Lận Ảnh trả lời: “Vương gia, hiện tại cần lập tức xuất phát, đi mua y phục sẽ nhiều tiện toái! Thời gian không thể trì hoãn lâu, cần gì phải phí thời gian vào việc này!”.

“Đến trong trang, mỗi loại y phục đều mua một bộ, không mất nhiều công phu”. Cố Uyên vén rèm xe tiến lên, sau một lúc lâu, truyền ra một câu: “Mang nàng lên xe”.

Tô Thanh tự nhiên biết rõ Cố Uyên là đang nói mình, vô thức dãi cổ nhìn ra sau đoàn xe.

Lận Ảnh thấy nàng nửa ngày không có động tĩnh, không khỏi trờng mắt: “Còn đứng lì ở đó làm gì, không nghe thấy Vương gia bảo người lên xe sao?”.

Tô Thanh đáp: “Nhưng hôm nay hình như không có xe bò...”

Lận Ảnh cố nén đau đầu, hít một hơi thật sâu mới làm cho ngũ diệu bình tĩnh lại chút ít: “Ai bảo người ngồi xe bò? Vương gia cho người ngồi xe ngựa!”.

Tô Thanh không nghĩ tới bản thân nhanh như vậy đã được đải ngộ ngồi xe ngựa, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh. Lẳng lẳng đứng đó một lúc lâu mới rón ra rón rén bò vào xe ngựa, trước ánh mắt soi mói của Cố Uyên, đang định nói mấy lời đại loại như “đội ân đội nghĩa” gì đó, liền nghe hấn lên tiếng: “Sau này nhớ gọi ta là lão gia”.

“Vâng, lão gia”. Tô Thanh thanh tú động lòng người gọi một tiếng liền thấy Cố Uyên đã nhắm mắt lại không nhìn nàng.

Theo lý thuyết, lúc này nàng nên yên tĩnh làm một hầu thiếp dịu dàng sẵn sàng, chẳng biết thế nào, vấn đề ban nãy đích xác quanh quẩn trong lòng quá lâu, làm nàng không khỏi không hiểu. Châm chước một lát, thẳng cho đến khi xe ngựa bắt đầu lộc cộc đi về phía trước, cuối cùng mở miệng hỏi: “Lão gia, lần xuất hành này, ngài không có gì muốn giao phó sao?”.

Cố Uyên vẫn như cũ dựa vào giường mềm nghỉ ngơi, không hề bị lay động.

Tô Thanh chờ giây lát không thấy hấn đáp lại, ngằm thờ dãi, nhin không được bắt đầu quan sát dung nhan khi ngũ của hấn. Qua dung mạo mà nói, khó được người có khuôn mặt đẹp như Cố Uyên, chỉ tiếc là, năm tháng dài đứng trên đỉnh cao quyền thế, quá mức hỉ nộ không lộ rõ khiến người ta kính trọng tránh xa.

Chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể khinh thường, quả thực cảm dục đến cực điểm, không thể không nói, đáng tiếc vô cùng.

Tô Thanh nghĩ tới đây, nhin không được, thật tiếc hận lắc đầu, không ngờ lúc này hai trờng mắt Cố Uyên đột nhiên mở ra, vừa vắn bốn mắt nhìn nhau. Dạng ánh

mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng này rơi vào đáy mắt, cơ hồ như đâm thẳng vào tim, nàng bỗng cảm thấy toàn thân khẽ run rẩy, cuống quýt dời mắt đi.

Lông mi Cố Uyên vừa khẽ mở ra lại khẽ rũ xuống, khoé môi nhếch lên lộ vẻ nghiền ngẫm, hỏi: “Người muốn biết cái gì?”.

Tô Thanh thấy hẳn có ý tứ nhả ra, gấp rút quay người lại đáp: “Lão gia tiết lộ cho nô tì, nô tì đều muốn biết”.

Cố Uyên nói: “Thân phận ta bây giờ là một gã phú thương, mà người, chỉ cần làm hầu thiếp ta yêu thương nhất, chỉ đơn giản như vậy”.

Tô Thanh nghe giao phó, hồ nghi càng lớn, tiếp tục quanh co lòng vòng hỏi: “Nhưng nô tì có cần phải chú ý điều gì quan trọng không? Nếu không, lỡ như nô tì không cẩn thận làm hư chuyện tốt của lão gia, vậy không ổn”.

Cố Uyên nhìn nàng một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì: “Cũng có”.

Tô Thanh vểnh tai chuẩn bị rửa tai lắng nghe, chợt một phen bị kéo qua. Trong chốc lát, một cỗ hơi thở đàn hương đập vào mặt, xen lẫn mùi rượu cực nhạt say lòng người, dán ở bên tai là lồng ngực vững vàng nhảy lên tiếng tim đập, khẽ ngẩng đầu, mặt mày Cố Uyên gần trong gang tấc, cùng với hơi thở nhàn nhạt: “Trong ngày thường, ta phải cùng ái thiếp như hình với bóng, người cần phải quen với loại phương thức chung đụng này, không được để lộ chân tướng”.

Cứ như vậy một lát, bỗng nhiên thất thần, tiếng tim đập lờ mờ bỗng nhanh hơn.

Sau đó, lông mi Tô Thanh như cánh bướm khẽ rũ xuống, khoé môi dần dần vui vẻ nong nặc, duỗi tay lẳng lẳng ôm qua sống lưng rộng thùng thình của hắn, tiến đến bên tai hắn hơi hợt phả một ngụm, trong mắt liền nhiễm một tầng sáng nhạt, mặt mày cười duyên: “Như thế này, Lão gia đã hài lòng chưa?”.

Bên trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh, sau đó mới nghe được một tiếng cười khẽ cực nhạt của Cố Uyên: “Hài lòng!”.